

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/278/2015
Identifikačné číslo spisu:	2015200128
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2015200128.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: R. S., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom U., t. č. W., právne zastúpeného: JUDr. Marián Belán, advokát, Školská 27, Madunice, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, Gucmanova 670, Leopoldov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 400857-1/2014-DT zo dňa 02.01.2015, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/41/2015-24 zo dňa 04.06.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenu žaloby zo dňa 20.02.2015 **n e p r i p ú ť a .**

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/41/2015-24 zo dňa 4. júna 2015 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Žalobca sa návrhom zo dňa 20.02.2015, doručeným súdu dňa 24.02.2015 domáhal, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného o sťažnosti č. 400857-1/2014-DT zo dňa 02.01.2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 400857-1/2014-DT zo dňa 05.12.2014 v celom rozsahu ako vecne nesprávne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia merita veci ako aj protiústavné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, obsahu a formy a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Žalobca podaním zo dňa 22.08.2016, doručeným súdu dňa 24.08.2016 žiadal o doplnenie žaloby o stanovisko a vyjadrenie žalobcu a o rozšírenie petitu žaloby tak, aby súd zaviazal žalovaného aj na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a to tak, že za každú zamietnutú návštevu vo výške 500 EUR, teda spolu vo výške 1000 EUR.

Podľa § 95 ods. 1 O. s. p. môže za konania so súhlasom súdu navrhovateľ meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na

pojednávání, na ktorom došlo k zmene.

Podľa § 95 ods. 2 O. s. p. súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Nakoľko v rámci odvolacieho konania došlo k podaniu návrhu na zmenu žaloby, odvolací súd v zmysle ustanovenia § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 95 O.s.p. o tomto návrhu rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

K zmene žaloby odvolací súd uvádza, že táto môže spočívať v zmene buď kvantitatívnej, alebo kvalitatívnej stránky žalobnej žiadosti. Za kvalitatívnu zmenu petitu treba považovať tie situácie, keď navrhovateľ požaduje niečo iné než pôvodne. Za kvantitatívnu zmenu návrhu v zmysle ustanovenia § 95 O.s.p. treba považovať najmä pri žalobách na plnenie to, keď navrhovateľ žiada buď niečo iné (aliud), alebo kvantitatívne viac, než žiadal v pôvodnom návrhu. V situácii, keď navrhovateľ žiada kvantitatívne menšie plnenie než pôvodne, nepôjde o zmenu návrhu v zmysle ustanovenia § 95 O. s. p., ale súd posúdi takýto návrh ako čiastočné späťvzatie návrhu a konanie zastaví v zmysle ustanovenia § 96 O.s.p.

Dispozícia účastníka konania, ktorou chce meniť návrh, je obmedzená iba súhlasom súdu, ktorý je pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou návrhu povinný zvážiť len to, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu alebo či by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. Na základe uvedeného následne vyjadrí súhlas resp. nesúhlas so zmenou návrhu.

V predmetnom prípade odvolací súd nepripustil návrh žalobcu na zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení o nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 1000 EUR.

Je nutné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade bolo predmetom konania na súde prvého stupňa preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol žalobcovi uložený disciplinárny trest - celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu na dobu 10 dní v zmysle ustanovenia § 52 ods. 3 písm. f) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, preto pokiaľ sa žalobca v odvolacom konaní domáhal zmeny žaloby spočívajúcej v jej rozšírení o nárok na úhradu nemajetkovej ujmy, výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom pre konanie o takto zmenenej žalobe. Pre pripustenie žalobcom žiadanej zmeny žaloby v odvolacom konaní za tohto stavu neboli splnené zákonné podmienky podľa ustanovenia § 95 ods. 2 vety prvej v spojení s ust. § 211 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie s tým, že v ďalšom výroku uviedol, že vec bude po právoplatnosti rozhodnutia postúpená krajskému prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Trnave. Nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa dožadoval súdneho prieskumu rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti (opravnom prostriedku), proti rozhodnutiu o uložení disciplinárneho trestu.

Súd prvého stupňa mal za to, že žalobca sa domáhal preskúmania takých rozhodnutí a postupov, ktoré nesplňajú kritériá na to, aby ich bolo možné považovať za rozhodnutie orgánov verejnej správy. Poukázal na nález ÚS SR vydaný pod sp. zn. III ÚS 247/2007, na podklade ktorého dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vo veci preskúmania rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu v zmysle úpravy zák. č. 475/2005 Z. z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho

charakteru a nie je ho možné považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy. Rozhodnutia a postupy boli prijaté v rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody uloženého na základe právnej úpravy Trestného zákona a Trestného poriadku, nemôžu byť teda predmetom súdneho prieskumu podľa Druhej hlavy Piatej časti O.s.p.

Krajský súd zdôrazňuje skutočnosť, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutí a postupov súvisiacich s výkonom trestu odňatia slobody, ktoré nie je možné považovať za rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy, teda ich súdny prieskum nie je prípustný, konanie vo veci zastavil.

Záverom dodal, že podľa jeho názoru je potrebné pre zabezpečenie ochrany práv žalobcu v prípade existencie iného príslušného orgánu na konanie a rozhodnutie, aby bola vec postúpená tomuto orgánu na ďalšie konanie.

Krajský súd mal za to, že právomoc iného orgánu je daná charakterom rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo vydané v disciplinárnom konaní v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z. Nakoľko sa jedná o právoplatné rozhodnutie žalovaného, ktorým bola predmetná vec vyriešená s konečnou platnosťou a s prihliadnutím na obsah písomného podania žalobcu, označeného ako žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v konaní, súd toto podanie podľa obsahu v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 41 ods. 2 O.s.p. považoval za podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia vydaného žalovaným, na ktoré konanie je príslušný prokurátor. Krajský súd preto ustálil, že v prejednávanej veci je daná právomoc Krajskej prokuratúry Trnava.

Uznesenie krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním v celom rozsahu, z dôvodu, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Mal za to, že uznesenie je nezákonné, arbitrárne, neúnosne formalistické a nepreskúmateľné. K odôvodneniu uznesenia uviedol, že podľa uznesenia NS SR sp. zn. 4Sžo/42/2012 z 18.09.2012, bolo vyslovené opačné stanovisko, konkrétne, že rozhodnutia ústavu pre VTOS, nie sú vylúčené z preskúmania zákonnosti v správnom súdnictve. V ďalšom poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR.

Ďalej poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 100 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. (v znení platnom do 31.12.2013) správne orgány postupovali v konaniach podľa Správneho poriadku, len pri rozhodovaní v konaniach v zákone vymenovaných. Je zrejmé, že na predmetné konanie sa Správny poriadok neaplikoval.

Mal za to, že pre konanie o disciplinárnych previneniach platila osobitná právna úprava, upravujúca postup správnych orgánov podľa § 57 - § 61 zákona č. 475/2005 Z. z., ako špeciálna úprava konania vo vzťahu k Správnemu poriadku. Zdôraznil, že s účinnosťou od 01.01.2014, novelou zákonom č. 370/2013 Z. z. došlo k zmene zákona o VTOS tak, že podporné použitie Správneho poriadku na akékoľvek konania vo veciach súvisiacich s výkonom trestu odňatia slobody bolo vylúčené. Z dôvodovej správy k novele vyplýva, že nie vždy v dostatočnej miere zabezpečuje účinné a efektívne vyvodzovanie zodpovednosti. Zmena právnej úpravy je však pre posudzovanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí irelevantná. Navyše namietal, že dôvodová správa nebola vydaná podľa aktuálnej ustálenej judikatúry, nakoľko rovnako poukazovala na neaktuálne rozhodnutie NS SR.

Ďalej mal za to, že predmetné rozhodnutie žalovaného UVTOS má znaky priestupku a v zmysle ustanovenia § 97n ods. 1) zákona č. 457/2005 Z. z. je preto možné preskúmať ho v súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené podľa žalobcu krajský súd nesprávne (v rozpore s ustálenou judikatúrou NS SR a ÚS SR) bez akéhokoľvek zdôvodnenia, právne posúdil predmetnú vec tak, že napadnuté rozhodnutia nemožno považovať za rozhodnutia orgánov verejnej správy, a teda vyvodil neprípustnosť ich súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., v nadväznosti na to súd prvého stupňa nesprávne

aplikoval aj § 250 ods. 3) O.s.p. a konanie zastavil. Uvedené predstavuje podľa žalobcu porušenie ústavou zaručených práv a slobôd, kam sa zaraďuje aj právo na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň poukázal aj na zásadu prednosti ústavne konformného výkladu právnych noriem.

Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutia jednoznačne spadajú pod rozhodnutia orgánu verejnej správy a sú súdne preskúmateľné podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom, ako odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., spočíva v znemožnení účastníkovi uplatňovať svoje procesné práva v konaní pred súdom, ktoré jej procesnoprávne normy priznávajú. O odňatie možnosti konať pred súdom ide nepochybne aj v takom prípade keď sud odmietne meritórne rozhodnúť vo veci a konanie zastaví, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Takouto vadou je podľa názoru žalobcu zatážené aj odvolaním napadnuté konanie.

Zároveň dal súdu do pozornosti podanie zo dňa 09.06.2015 vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave č. k. 14S/41/2015, (ako doplnenie dôkazov v predmetnej veci bolo súdu doručené Upovedomenie Krajskej prokuratúry Trnava č. 3 Kn 29/15/2200-6 zo dňa 13.05.2015). Z tohto upovedomenia podľa žalobcu vyplýva, že je úplne zbytočné, aby Krajský súd v Trnave postúpil po právoplatnosti napadnuté uznesenie prokurátorovi krajskej prokuratúry v Trnave nakoľko KP Trnava už v tejto konkrétnej veci rozhodla, a to tak, že „nemá právo ani možnosť vo veci ďalej nič robiť“.

Žalobca konštatoval, že napadnutým konaním bolo žalobcovi znemožnené právo odvolať sa proti uloženým sankciám na nezávislý rozhodovací orgán, čo je v rozpore s odporúčaním CPT (Európsky výbor na zabránenie mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania.) Vykonávanie prieskumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí orgánu verejného práva vychádza z ústavných základov zakotvených v ustanovení čl. 46 ods. 2 Ústavy SR: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd“.

Rozhodnutie o disciplinárnom previnení odsúdeného v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z. o disciplinárnom previnení sa dotýka práv odsúdeného vo VTOS, nakoľko uvedeným rozhodnutím je možné jednak priamo uložiť trest, ktorý priamo zasahuje do jeho práv a povinností resp. k zásahu do práv a povinností dochádza prostredníctvom iných právnych noriem, odvíjajúcich sa od osobného hodnotenia odsúdeného, podľa § 62 na podmienene prepustenie z VTOS a iné. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o disciplinárnom previnení je rozhodnutie, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb priamo dotknuté.

V zmysle uvedeného žalobca konštatoval, že súdna prax ustálila, že preskúmaniu podlieha každé rozhodnutie, ak zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorým, môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb priamo dotknuté. Negatívny výpočet rozhodnutí, ktoré prieskumu nepodliehajú, vymedzuje ustanovenie § 248 O.s.p.

Na základe uvedeného právneho a skutkového stavu žalobca žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 15.07.2015 uviedol, že zotrváva na vyjadreniach uvedených v liste zo dňa 01.04.2015 a taktiež sa stotožňuje s právnym posúdeným veci uvedenom v odôvodnení uznesenia krajského súdu.

Tak predmetné vyjadrenie žalovaného ako aj predmetné uznesenie krajského je plne v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) - napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Sžo/53/2011 zo dňa 20.03.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 2Sžo/14/2013 zo dňa 18.12.2013, uznesenie NS SR sp. zn. 7Sžo/96/2014 zo dňa 26.03.2015.

Vychádzajúc z judikatúry NS SR žalovaný opakovane poukázal na skutočnosť, že žalobca sa postupom v rámci súdneho prieskumu zákonnosti predmetného rozhodnutia orgánu verejnej správy domáhal

preskúmania zákonnosti takého rozhodnutia a postupov, ktoré nespĺňajú kritériá na to, aby ich bolo možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy. S prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vydaný pod sp. zn. III ÚS 247/2007, napadnuté rozhodnutie patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je ho možné považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy. Rozhodnutia a postupy boli prijaté v rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody uloženého na základe právnej úpravy Trestného zákona a Trestného poriadku.

Konštatoval, že samotný zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu zákona č. 370/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovuje, že „vzťahy v oblasti výkonu trestu patria do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a rozhodovanie o nich nemožno považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení zákona a týka sa vecí, ktorá súvisí s inštitútmi Trestného poriadku.“

Napriek skutočnosti, že samotná dôvodová správa k zákonu nemá právnu záväznosť, z hľadiska právno-teoretického zákonodarca dôvodovou správou poskytuje autentický výklad k zákonu.

Žalovaný ďalej akcentoval skutočnosť, že prienik správneho súdnictva s trestnou jurisdikciou je v daných právnych oblastiach neprijateľný a s poukazom na dôvodovú správu k zákonu zákonodarcom ani právne nepredpokladaný.

Poukázal tiež na skutočnosť, že vychádzajúc z obsahu, resp. z textu odvolania žalobcu, žalovaný nemá vedomosť o existencii uznesenia NS SR sp. zn. 4Sžo/42/2012 z 18.09.2012 a v ňom obsiahnutej právnej argumentácii o nestotožnení sa NS SR s uznesením NS SR 6Sžo/53/2011.

Záverom konštatoval, že vo svetle rozhodovacej činnosti krajských súdov SR, NS SR, ÚS SR, autentického výkladu normy zákonodarcu je možné vyabstrahovať zjednocujúce stanovisko zákonodarcu, súdov SR a ÚS SR v predmetnej veci; t.j. že žalobca sa postupom v rámci súdneho prieskumu zákonnosti predmetného rozhodnutia orgánu verejnej správy domáha preskúmania zákonnosti takého rozhodnutia a postupov, ktoré nespĺňajú kritériá na to, aby ich bolo možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy.

Pretože nie je daná právomoc správnych súdov na preskúmanie žalobou napadnutého rozhodnutia a jedná sa o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, žalovaný sa stotožnil s predmetným uznesením krajského súdu, keď konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vecne správne; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým ako súd

prvého stupňa zastavil konanie, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol žalobca uznaný za vinného za porušenie povinnosti plniť povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom podľa § 39 písm. a) zákona č. 475/2005 Z. z. čím spáchal disciplinárne previnenie, a za čo mu bol uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 písm. f) zákona č. 475/2005 Z. z. - celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu na dobu 10 dní.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. ustálil, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého uznesenia. Odvolací súd tak dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým došlo k zastaveniu konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že rozhodnutie napadnuté žalobou nemôže byť predmetom preskúmavania súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, je vecne správne.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že sa v prejednávanej veci pridržal jednotnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej preskúmanie rozhodnutie žalovaného nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy podliehajúceho súdnemu prieskumu v zmysle §§ 244 a nasl. O.s.p.

K predmetnej problematike je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/96/2014 zo dňa 26.03.2015, v ktorom je okrem iného uvedené: „...nad zákonnosťou postupu a rozhodnutí žalovaného dozerá príslušný prokurátor. V rámci trojdelenia štátnej moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu možno prokuratúru spolu s ochrancom práv, v rámci širšieho ponímania štátu a verejnej správy, zaradiť do moci súdnej, avšak s prihliadnutím na čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky ako i na znenie právnej normy ustanovenej v § 2 zákona o prokuratúre treba prokuratúru považovať za štátny orgán s osobitným postavením, ktorého postavenie ako i pôsobnosť upravuje osobitný právny predpis. Z uvedeného možno jednoznačne dospieť k záveru o tom, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov nie je možné považovať za správny orgán, ktorého legálna definícia je obsiahnutá v § 1 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok, podľa ktorého je správnym orgánom štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Z uvedeného vyplýva záver, že rozhodnutie žalovaného vydané podľa zákona č. 475/2005 Z. z. v disciplinárnom konaní nemožno považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní podliehajúce prieskumnej právomoci správnych súdov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.“

Aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/14/2013 zo dňa 18.12.2013 je k prejednávanej problematike uvedené: „...rozhodovanie Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava o uložení disciplinárneho trestu žalobcovi podľa ustanovení zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov patrí do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je možné takéto rozhodovanie považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení uvedeného zákona a týka sa vecí, ktorá súvisí s výkonom trestu, ktorý bol žalobcovi uložený v zmysle ustanovení Trestného zákona a podľa Trestného poriadku, podmieňujúce jej trestnoprávny charakter, z ktorých dôvodov posudzovanie konania a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o uložení disciplinárneho trestu pri výkone trestu odňatia slobody, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo.“

V skutkovo obdobnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/53/2011 zo dňa

20.03.2012 vyslovil: „... súd prvého stupňa tým, že konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zastavil, rozhodol vo veci vecne správne. Krajský súd v danej veci správne konštatoval, že neboli splnené zákonné podmienky na postup podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vyplývajúce z §§ 247 a nasl. O.s.p., pretože rozhodnutie žalovaného v danom prípade nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy v zmysle § 244 ods. 1, 2 O.s.p., keďže žalovaný konal a rozhodol o uložení disciplinárneho trestu v zmysle ustanovení zákona o výkone trestu odňatia slobody, nie ako orgán verejnej správy, a preto jeho rozhodnutie správny súd nie je oprávnený preskúmať podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, čím boli splnené zákonné podmienky pre zastavenie preskúmavacieho konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p.“

Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/42/2012 zo dňa 18.09.2012, na ktorom žalobca postavil svoje odvolanie, odvolací súd ustálil, že sa jedná o ojedinelý prípad, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky bez uvedenia bližších dôvodov odchytil od svojej ustálenej rozhodovacej činnosti. Nakoľko sa v prípade uvedeného rozhodnutia jedná o unikátny excés, odvolací súd sa rozhodol naň neprihliadať a postupovať v línii jednotnej rozhodovacej činnosti vytvorenej množstvom rozhodnutí obsahujúcich jednotný názor o nemožnosti súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného o uložení disciplinárneho trestu podľa zákona o výkone trestu odňatia slobody v zmysle piatej časti O.s.p.

Vo vzťahu k ostatným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobca poukazuje v odvolaní, odvolací súd konštatuje, že tieto len odkazujú na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/42/2012 zo dňa 18.09.2012, alebo s prejednávanou vecou vôbec nesúvisia. Rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobca odkazuje sa vzťahujú na rozhodnutia o premiestnení odsúdeného do iného ústavu, na prieťahy konania a inú s prejednávanou vecou nesúvisiacu problematiku. Uvedené rozhodnutia preto nemajú právnu relevanciu vo vzťahu k prejednávanej veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa považoval za nedôvodné a nespôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom uvádza, že podaním žalobcu označeným ako doplnenie odvolania zo dňa 27.11.2015 sa nezaoberal, nakoľko v zmysle ustanovenia § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže žalobca rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Lehota na podanie odvolania uplynula dňa 30.06.2015 a doplnenie odvolania je datované dňom 27.11.2015, teda po uplynutí odvolacej lehoty.

Vo vzťahu k podaniu žalobcu označenom ako doplnenie žaloby zo dňa 22.08.2016, ktoré odvolací súd v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p. posúdil ako zmenu žaloby odvolací súd odkazuje na dôvody vyššie uvedené, ktorými zmenu žaloby nepripustil.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa tým, že konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného zastavil, rozhodol súladne so zákonom. Krajský súd v danej veci správne konštatoval, že neboli splnené zákonné podmienky na postup podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vyplývajúce z §§ 247 a nasl. O.s.p., pretože rozhodnutie žalovaného v danom prípade nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy v zmysle § 244 ods. 1, 2 O.s.p., keďže žalovaný konal a rozhodol o uložení disciplinárneho trestu v zmysle ustanovení zákona o výkone trestu odňatia slobody, nie ako orgán verejnej správy, a preto jeho rozhodnutie správny súd nie je oprávnený preskúmať podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, čím boli splnené zákonné podmienky pre zastavenie preskúmavacieho konania podľa § 250d ods. 3 O.s.p..

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako súladné so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.